

Arrest

nr. 196 298 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil afkomstig uit Kandy in Sri Lanka. In september 2008 kwamen mensen van de "TID" regelmatig naar uw huis omdat u samen met twee vrienden verdacht werd te zijn betrokken bij bomaanslagen. Uw vrienden werden opgesloten en zouden volgens uw verklaringen nog steeds vastzitten. In september vertoefde u in Colombo en uw vader vroeg u om naar Kandy te komen om u aan te bieden. In oktober 2008 gaf u zich aan bij de "TID" (volgens uw verklaringen Terrorism Investigation Department) en werd gedurende een vijftal dagen opgesloten en ondervraagd. Omdat men

u niet verdacht vond kwam u na een vijftal dagen vrij. Vervolgens vertrok u naar Saoedi Arabië om te gaan werken en omdat u vreesde toch nog als verdachte te worden beschouwd bij die aanslagen. Terwijl u in Saoedi Arabië was kwam de "TID" nog meermaals naar u vragen. Ofschoon de "TID" nog altijd naar u op zoek was keerde u in 2014 terug naar Sri Lanka. Uw moeder ging er immers van uit dat de situatie na het einde van de oorlog in 2009 wel zou gekalmeerd zijn, en dat indien u in het huwelijk zou treden u geen verdere problemen meer zou ondervinden. U huwde op 5 april 2014 en werd drie dagen nadien door de "TID" opgepakt en ondervraagd over dezelfde zaken als in het verleden. Er werd u gezegd dat er in 2015 een proces zou zijn en dat zij op uw medewerking rekenden, vervolgens werd u vrijgelaten. Ondertussen had u ook vernomen dat burens een petitie tegen u hadden gehouden omdat er na uw huwelijk dikwijls Tamils vanuit Jaffna op bezoek kwamen. Toen het proces naderde was u er niet meer gerust in. U had immers vernomen van de ouders van uw twee vrienden die opgesloten waren, dat de autoriteiten hun beloofd hadden dat zij naar Canada konden vertrekken indien zij hun medewerking gaven en dat de autoriteiten hun belofte niet hadden gehouden. U vreesde dat wanneer u met de autoriteiten ging samenwerken u ook het risico liep om te worden opgesloten. Daarom bracht u in 2015 uw echtgenote naar Jaffna. Vervolgens ging u onderduiken in Colombo en keerde een aantal keer terug naar Jaffna om uw echtgenote te bezoeken en naar Kandy, waar u soms verbleef bij een neef. Het grootste deel van de tijd vertoefde u echter in Colombo. In 2016 werden uw vrienden veroordeeld. In de periode dat u was ondergedoken bleef de "TID" u zoeken en na de veroordeling van uw vrienden wilden zij alle verdachten oppakken. U besloot dat de tijd rijp was om het land te verlaten en schakelde een reisagent in om uw reis naar het buitenland te regelen. Een jaar voor uw vertrek gaf u uw paspoort aan hem. In september 2017 vertrok u uit Sri Lanka. Met eigen paspoort reisde u via Qatar naar Ierland. De reisagent hield uw paspoort bij, maar gaf het u telkens in handen wanneer u de immigratie moest passeren. In Ierland aangekomen werd het paspoort afgepakt en kreeg u een valse Nederlandse identiteitskaart om verder te reizen naar België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer : uw identiteitskaart, geboorteakte, geboorteakte van uw echtgenote, geboorteakte van uw kind, uw huwelijksakte, bewijs van uw tewerkstelling in Saoedi Arabië, een brief van de "Human Rights Commission, een brief van de "Village Chief" die bevestigt dat u reeds langer dan twee jaar niet meer in Kandy woont en een brief van de "Village Chief" dat u in België verblijft.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren, of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over de Subsidiäre Bescherming zou lopen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de Sri Lankaanse autoriteiten wordt geviséerd. Ofschoon u beweerde verdacht te zijn van betrokkenheid bij een bomaanslag werd u, terwijl het conflict in volle hevigheid opnieuw was losgebarsten, reeds na enkele dagen vrijgelaten. Dat de Sri Lankaanse autoriteiten in die periode een verdachte zo maar laten gaan is weinig geloofwaardig en wijst er op dat u, indien er geloof kan worden gehecht dat u daadwerkelijk over die bewuste bomaanslag werd ondervraagd, niet langer als verdachte werd beschouwd. Wat u trouwens ook bevestigde. Dat u na uw terugkeer uit Saudi Arabië in 2014, toen de oorlog al vijf jaar was afgelopen, opnieuw over die aanslag werd ondervraagd en nadien opnieuw als verdachte werd beschouwd kan niet overtuigen. Te meer u er ook niet in slaagt om enig begin van bewijs voor te leggen die u in verband brengen met de aanslagen. Het feit dat u er zonder probleem in slaagde om met uw eigen paspoort uit Sri Lanka te vertrekken wijst er verder op dat u door de Sri Lankaanse autoriteiten niet van terrorisme wordt verdacht, en klemmt met uw verklaringen dat u genoopt was om gedurende meer dan een jaar onder te duiken.

Wat betreft die onderduikperiode dient tevens te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen daaromtrent niet eensluidend zijn. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u gedurende anderhalf jaar in Jaffna ging onderduiken, terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u voornamelijk in Colombo verbleef en slechts een zestal keer terug naar Jaffna ging om uw vrouw te zien, waar u maximaal een tweetal dagen verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 3).

Verder zijn uw opeenvolgende verklaringen over de aanslagen waarvan u beweert verdacht te zijn niet éénsluidend. Zo beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u reeds in september 2008 werd

ondervraagd, terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u toen in Colombo was en pas in oktober 2008 werd ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder vermeldde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u verdacht werd van een aanslag op een bus, terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u verdacht werd van drie aanslagen, waarvan er twee hadden plaatsgevonden en één niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Op het einde van het gehoor beweerde u zelfs dat er wel tien zaken tegen u zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Daarvan kunt u ook weer geen begin van bewijs leveren en deze bewering is bovendien tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat er geen rechtszaken tegen u hangende zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken te worden gezocht door de "CID" (Criminal Investigation Department), terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat dit de "TID" was. Dat u geen gelijklopende verklaringen kunt afleggen over de dienst waardoor u beweerde te worden vervolgd is wel merkwaardig te noemen. Bovenvermelde tegenstrijdigheden zijn dermate frappant en raken de kern van uw asielrelaas waardoor niet zomaar kan worden gesteld dat zij het gevolg zijn van een onnauwkeurige weergave van uw asielrelaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien heeft u uw verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord ondertekend en stelde u bij het gehoor voor het Commissariaat-generaal geen opmerkingen te hebben over het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit wat voorafgaat kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Verder kunnen er nog opmerkingen worden gemaakt over uw reisweg. Zo beweerde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal dat u een jaar voor uw vertrek uit Sri Lanka uw paspoort aan een reisagent gaf en het nadien nooit meer in handen kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Toen u verder werd gevraagd over het soort van visum waarmee u reisde antwoordde u dat dit een "Dublin Visa" of een "Ierland Visa" was. U gevraagd hoe u wist dat dat dit een "Dublin" of een "Ierland Visa" was vertelde u dat u dit had gezien aan de immigratie. Uw paspoort zou u immers steeds bij de immigratiediensten zijn teruggegeven en nadien door de reisagent opnieuw zijn afgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter beweerd dat uw paspoort door de reisagent in beslag genomen werd in Qatar (zie vragenlijst DVZ, p. 10). U daarmee geconfronteerd, beweerde dat het paspoort na het passeren van de immigratie in het vliegtuig door de reisagent terug was ingehouden. U gevraagd of u het paspoort terugkreeg in Ierland antwoordde ontkennend. U gevraagd hoe u dan de immigratie in Ierland passeerde stelde dan weer dat u toch uw paspoort in Ierland terugkreeg om het aan de immigratie te tonen. Uw tegenstrijdige verklaringen over uw paspoort doen vermoeden dat u uw paspoort nog steeds in uw bezit heeft en voor de Belgische autoriteiten om de één of andere reden probeert achter te houden. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij alle documenten neerlegt om de Belgische autoriteiten de mogelijkheid te geven om een correcte inschatting te maken van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Of wanneer hij daartoe niet in staat is, geloofwaardige verklaringen aflegt waarom hij die documenten niet kan verstrekken, wat bij u niet het geval is en wat wijst op een gebrek aan medewerking.

Wat betreft de documenten die u voorlegt dient te worden opgemerkt dat de geboorteakten en de identiteitskaart betrekking hebben op uw identiteit wat in casu niet wordt betwist. Het document over uw werk in Saoedië Arabië voegt ook niets toe aan uw asielrelaas. Hetzelfde geldt wat de betreft de brieven van de "Village Chief" die bevestigen enkel dat u al geruime tijd niet meer in uw dorp woonde maar leveren geen bewijs dat u werd vervolgd. Bovendien hebben deze brieven een duidelijk gesolliciteerd karakter wat het geloof in de authenticiteit ondermijnt. Wat de brief van de "Human Right Commission" betreft, moet worden opgemerkt dat het hier eerder gaat om een kleurenkopie dan om een origineel document. Bovendien is het document in gebrekkig Engels met schrijffouten opgesteld waardoor de geloofwaardigheid van de authenticiteit van het document wordt ondermijnd. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat mits corruptie vele documenten vervalst kunnen worden in Sri Lanka. Verder is het bevreemdend te noemen dat u reeds in 2016 uw problemen bij de "Human Rights Commission" ging aankaarten en zij u zouden gezegd hebben dat ze u pas een document zouden verstrekken wanneer u het land verlaten had (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Hoe dan ook documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde en dienen te worden ondersteund met geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake

een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) “in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 (recht op leven), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000”, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet “in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en naar de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren, of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over de Subsidiare Bescherming zou lopen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de Sri Lankaanse autoriteiten wordt geviséerd. Ofschoon u beweerde verdacht te zijn van betrokkenheid bij een bomaanslag werd u, terwijl het conflict in volle hevigheid opnieuw was losgebarsten, reeds na enkele dagen vrijgelaten. Dat de Sri Lankaanse autoriteiten in die periode een verdachte zo maar laten gaan is weinig geloofwaardig en wijst er op dat u, indien er geloof kan worden gehecht dat u daadwerkelijk over die bewuste bomaanslag werd ondervraagd, niet langer als verdachte werd beschouwd. Wat u trouwens ook bevestigde. Dat u na uw terugkeer uit Saudi Arabië in 2014, toen de oorlog al vijf jaar was afgelopen, opnieuw over die aanslag werd ondervraagd en nadien opnieuw als verdachte werd beschouwd kan niet overtuigen. Te meer u er ook niet in slaagt om enig begin van bewijs voor te leggen die u in verband brengen met de aanslagen. Het feit dat u er zonder probleem in slaagde om met uw eigen paspoort uit Sri Lanka te vertrekken wijst er verder op dat u door de Sri Lankaanse autoriteiten niet van terrorisme wordt verdacht, en klemmt met uw verklaringen dat u genoopt was om gedurende meer dan een jaar onder te duiken.

Wat betreft die onderduikperiode dient tevens te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen daaromtrent niet eensluidend zijn. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u gedurende anderhalf jaar in Jaffna ging onderduiken, terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u voornamelijk in Colombo verbleef en slechts een zestal keer terug naar Jaffna ging om uw vrouw te zien, waar u maximaal een tweetal dagen verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 3).

Verder zijn uw opeenvolgende verklaringen over de aanslagen waarvan u beweert verdacht te zijn niet éénsluidend. Zo beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u reeds in september 2008 werd ondervraagd, terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u toen in Colombo was en pas in oktober 2008 werd ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder vermeldde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u verdacht werd van een aanslag op een bus, terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u verdacht werd van drie aanslagen, waarvan er twee hadden plaatsgevonden en één niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Op het einde van het gehoor beweerde u zelfs dat er wel tien zaken tegen u zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Daarvan kunt u ook weer geen begin van bewijs leveren en deze bewering is bovendien tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat er geen rechtszaken tegen u hangende zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken te worden gezocht door de “CID” (Criminal Investigation Department), terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat dit de “TID” was. Dat u geen gelijklopende verklaringen kunt afleggen over de dienst waardoor u beweerde te worden vervolgd is wel merkwaardig te noemen. Bovenvermelde tegenstrijdigheden zijn dermate frappant en raken de kern van uw asielrelaas waardoor niet zomaar kan worden gesteld dat zij het gevolg zijn van een onnauwkeurige weergave van uw asielrelaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien heeft u uw verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord ondertekend en stelde u bij het gehoor voor het Commissariaat-generaal geen opmerkingen te hebben over het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit wat voorafgaat kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Verder kunnen er nog opmerkingen worden gemaakt over uw reisweg. Zo beweerde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal dat u een jaar voor uw vertrek uit Sri Lanka uw paspoort aan een reisagent gaf en het nadien nooit meer in handen kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Toen u verder werd gevraagd over het soort van visum waarmee u reisde antwoordde u dat dit een "Dublin Visa" of een "Ierland Visa" was. U gevraagd hoe u wist dat dat dit een "Dublin" of een "Ierland Visa" was vertelde u dat u dit had gezien aan de immigratie. Uw paspoort zou u immers steeds bij de immigratiediensten zijn teruggegeven en nadien door de reisagent opnieuw zijn afgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter beweerd dat uw paspoort door de reisagent in beslag genomen werd in Qatar (zie vragenlijst DVZ, p. 10). U daarmee geconfronteerd, beweerde dat het paspoort na het passeren van de immigratie in het vliegtuig door de reisagent terug was ingehouden. U gevraagd of u het paspoort terugkreeg in Ierland antwoordde ontkennend. U gevraagd hoe u dan de immigratie in Ierland passeerde stelde dan weer dat u toch uw paspoort in Ierland terugkreeg om het aan de immigratie te tonen. Uw tegenstrijdige verklaringen over uw paspoort doen vermoeden dat u uw paspoort nog steeds in uw bezit heeft en voor de Belgische autoriteiten om de één of andere reden probeert achter te houden. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij alle documenten neerlegt om de Belgische autoriteiten de mogelijkheid te geven om een correcte inschatting te maken van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Of wanneer hij daartoe niet in staat is, geloofwaardige verklaringen aflegt waarom hij die documenten niet kan verstrekken, wat bij u niet het geval is en wat wijst op een gebrek aan medewerking.

Wat betreft de documenten die u voorlegt dient te worden opgemerkt dat de geboorteakten en de identiteitskaart betrekking hebben op uw identiteit wat in casu niet wordt betwist. Het document over uw werk in Saoedië Arabië voegt ook niets toe aan uw asielrelaas. Hetzelfde geldt wat de betreft de brieven van de "Village Chief" die bevestigen enkel dat u al geruime tijd niet meer in uw dorp woonde maar leveren geen bewijs dat u werd vervolgd. Bovendien hebben deze brieven een duidelijk gesolliciteerd karakter wat het geloof in de authenticiteit ondermijnt. Wat de brief van de "Human Right Commission" betreft, moet worden opgemerkt dat het hier eerder gaat om een kleurenkopie dan om een origineel document. Bovendien is het document in gebrekkig Engels met schrijffouten opgesteld waardoor de geloofwaardigheid van de authenticiteit van het document wordt ondermijnd. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat mits corruptie vele documenten vervalst kunnen worden in Sri Lanka. Verder is het bevreemdend te noemen dat u reeds in 2016 uw problemen bij de "Human Rights Commission" ging aankaarten en zij u zouden gezegd hebben dat ze u pas een document zouden verstrekken wanneer u het land verlaten had (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Hoe dan ook documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde en dienen te worden ondersteund met geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker zijn verklaringen herhaalt en desbetreffend verwijst naar een publicatie van United States Department of State en UK Home Office (stukken 3 en 6) stellende dat zijn verklaringen niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is, moet erop worden gewezen dat hij hiermee geen afbreuk doet aan de concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn specifieke asielrelaas. Een verwijzing naar dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

Wat betreft de documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt ter staving van zijn concrete asielrelaas (stukken 4 en 5) moet worden opgemerkt dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarnaast stelt de Raad vast dat het om fotokopieën gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De inhoud van deze documenten blijkt eveneens niet in overeenstemming te zijn met verzoekers verklaringen.

Wat betreft het document van "the Grama Niladhari Eelkaduwa Estate" (stuk 4) moet vooreerst worden opgemerkt dat het een gesolliciteerd karakter vertoont en derhalve objectieve bewijswaarde ontbeert. Ook wordt vastgesteld dat er in deze brief wordt aangehaald dat verzoeker sinds de bomaanslag werd gevolgd door een groep van onbekende gewapende personen die hem zelfs probeerden te ontvoeren, hetgeen echter niet blijkt uit verzoekers verklaringen. Noch op de Dienst Vreemdelingen noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker melding van te zijn gevolgd door onbekende gewapende mannen laat staan van enige poging tot ontvoering, hetgeen toch een essentieel element uitmaakt van een asielaanvraag, waardoor niettemin kon worden verwacht dat verzoeker dit zou hebben aangehaald. Bovendien verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij zijn echtgenote naar Jaffna bracht en dat hij voornamelijk in Colombo verbleef en enkel een zestal keer voor maximaal twee dagen naar Jaffna ging om zijn echtgenote te zien (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3), hetgeen tegenstrijdig is met de inhoud van deze brief waarin gesteld wordt dat verzoeker in 2015 met zijn echtgenote en kind naar Jaffna ging en aldaar verbleef.

Ook de inhoud van het document van het ICRC (stuk 5) wijkt af van verzoekers verklaringen. Er wordt immers in vermeld dat verzoeker gearresteerd werd op 14 augustus 2008 en werd vrijgelaten op 15 augustus 2008, terwijl verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft te kennen gegeven dat hij vijf dagen werd vastgehouden (stuk 6, vragenlijst, vraag 3.1.; stuk 4, gehoorverslag, p. 6).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen gaf dat verzoeker respectievelijk in september en oktober werd opgesloten en ondervraagd (stuk 6, vragenlijst, vraag 3.1.; stuk 4, gehoorverslag, p. 7), terwijl dit document melding maakt van een opsluiting in de maand augustus.

Onverminderd het voorgaande doet dit document ook geen afbreuk aan de volgende pertinente vaststellingen

"Ofschoon u beweerde verdacht te zijn van betrokkenheid bij een bomaanslag werd u, terwijl het conflict in volle hevigheid opnieuw was losgebarsten, reeds na enkele dagen vrijgelaten. Dat de Sri Lankaanse autoriteiten in die periode een verdachte zo maar laten gaan is weinig geloofwaardig en wijst er op dat u, indien er geloof kan worden gehecht dat u daadwerkelijk over die bewuste bomaanslag werd ondervraagd, niet langer als verdachte werd beschouwd. Wat u trouwens ook bevestigde. Dat u na uw terugkeer uit Saudi Arabië in 2014, toen de oorlog al vijf jaar was afgelopen, opnieuw over die aanslag werd ondervraagd en nadien opnieuw als verdachte werd beschouwd kan niet overtuigen. Te meer u er ook niet in slaagt om enig begin van bewijs voor te leggen die u in verband brengen met de aanslagen. Het feit dat u er zonder probleem in slaagde om met uw eigen paspoort uit Sri Lanka te vertrekken wijst er verder op dat u door de Sri Lankaanse autoriteiten niet van terrorisme

wordt verdacht, en klemt met uw verklaringen dat u genoopt was om gedurende meer dan een jaar onder te duiken.”.

Voor zover verzoeker aanhaalt dat hij tijdens de opsluiting werd bedreigd en gedrogeerd teneinde zijn verklaringen dienaangaande te verschonen, moet worden opgemerkt dat verzoeker niets bijbrengt waardoor blijkt dat hij na zijn opsluiting alsnog onder invloed was van enige drug waardoor hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bij machte was om op eenduidige wijze aan te geven in welke maand hij was opgesloten en voor hoelang.

Wat betreft de onderduikperiode legde verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij immers dat hij gedurende anderhalf jaar in Jaffna ging onderduiken (stuk 6, vragenlijst, vraag 3.5.), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal stelde dat hij voornamelijk in Colombo verbleef en slechts een zestal keer terug naar Jaffna ging om zijn vrouw te zien, waar hij maximaal een tweetal dagen verbleef (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). Waar hij thans stelt dat hij hoofdzakelijk in Jaffna woonde gedurende twee jaar en af en toe naar Kandy en Colombo ging bij zijn vrouw en neef op bezoek, waaruit hij afleidt dat hij anderhalf jaar in Jaffna verbleef na aftrek van de bezoeken aan zijn vrouw en neef is, kiest hij slechts voor één versie van zijn verklaringen hetgeen bijgevolg niet volstaat om de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen te verschonen.

Waar verzoeker onder verwijzing van algemene informatie opwerpt dat de CID als de TID zich op verschillende verdiepingen van hetzelfde gebouw bevinden en “[beide] gaan over gelijke vervolging”, kan hij geen afbreuk doen aan zijn verklaringen. Ongeacht het feit dat deze diensten zich in hetzelfde gebouw bevinden, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker niet eenduidig kan aanduiden door welke dienst hij vervolging vreest. Aangezien een dergelijk gegeven een essentieel aspect uitmaakt van zijn asielrelaas doen verzoekers tegenstrijdige verklaringen wel degelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Met de stelling dat zijn verklaring op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij hij te kennen gaf dat hij bij elke grenscontrole het paspoort in handen kreeg waarna hij het weer moest afgeven niet in strijd is met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken inzake zijn reisweg doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete vaststellingen. Verzoeker beweerde immers aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij een jaar voor zijn vertrek uit Sri Lanka zijn paspoort aan een reisagent gaf en het nadien nooit meer in handen kreeg (stuk 4, gehoorverslag, p. 3).

Wanneer hem echter verder werd bevraagd over het soort van visum waarmee hij reisde antwoordde hij dat dit een "Dublin Visa" of een "Ierland Visa" was (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Gevraagd hoe verzoeker wist dat dat dit een "Dublin" of een "Ierland Visa" was, vertelde hij dat hij dit had gezien aan de immigratie (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Zijn paspoort zou hem immers steeds bij de immigratiediensten zijn teruggegeven en nadien door de reisagent opnieuw zijn afgenomen (stuk 4, gehoorverslag, p. 4), waaruit blijkt dat zijn verklaring dat hij zijn paspoort nooit meer in handen kreeg niet op de waarheid berustte.

Op de Dienst vreemdelingenzaken verklaarde hij bovendien dat zijn paspoort in beslag werd genomen door de smokkelaar om later tijdens dit interview te verduidelijken dat deze dit in Qatar in beslag nam (stuk 6, verklaring DVZ, vragen 24 en 31). Wanneer verzoeker vervolgens gevraagd werd of hij het paspoort terugkreeg in Ierland antwoordde hij eerst ontkennend om wat later opnieuw te beweren dat hij toch zijn paspoort in Ierland terugkreeg om het aan de immigratie te tonen (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Gelet op deze vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden dat verzoekers verklaringen omtrent dit paspoort eenduidig en coherent zijn. Het louter opsommen van de vertrek-en aankomstdata van de landen die hij heeft doorgereisd doen hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker aangeeft dat *“de verzoeningspogingen geen garantie [zijn] op een verbeterde toestand die systematisch en voortdurend is waardoor verzoekende partij over afdoende bescherming beschikt in de zin van artikel 48/5, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980”* beperkt hij zich tot louter algemene beweringen en gaat hij voorbij aan het gegeven dat verzoekers beweerde band met LTTE niet geloofwaardig wordt geacht. Met de algemene stelling dat in een milder klimaat huwde om een nieuwe kans te krijgen, maar alsnog geassocieerd bleef met zijn vrienden als verantwoordelijken van van bomaanslagen die veroordeeld werden waardoor hij regelmatig werd aangehouden en ondervraagd, doet hij geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en dit gebaseerd op verscheidenen vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er in Sri Lanka een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker onder verwijzing naar een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor de bestreden beslissing leidt tot een indirect refoulement meent dat er een schending voorligt van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wijst de Raad erop dat onderhavige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (stuk 10), en dat verzoeker tijdens het gehoor door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2017 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Tamil. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF